

Isen er brusten (Våren er kommen)

Tekst: Erik Bøgh, 1822-99
Melodi: Carl Malmqvist 1819-1859

1.

Isen er brusten, Strømmen og Voven
Knuste dens Lænker med trodsende Magt;
Våren er kommen, Engen og Skoven
Kaster nu Trældommens falmede Dragt.
Frit ånder hele den unge Natur -
Jeg sidder fangen bag Gitter og Mur! -
Jeg må ud af den kvalme, den døsig Ro
I det skimlede Fædrene-bo -
Jeg må ud for at lufte det støvede Sind
I den friske, foryngende Vind -
Jeg må ud i det Frie, at Solen kan tømme
Mine stivnede årer på ny -
Jeg vil elske og favnes og leve og dø,
Førend Våren og Ungdommen fly!

2.

Frit over Sletten vårvinden svæver,
Søger i fremmede Skove et Ly;
Fuglen fra Reden livsfro sig hæver
Op mod den solklare, strålende Sky;
Puppen er kastet, fra Blad og til Blad
Flagrer den spraglede Psyche så glad.
Der er Frihed i Verden, og Verden er stor,
Fuld af Glæde fra Syd og til Nord,
Jeg må ud, jeg må frem, uden Ro uden Rast,
Kun en Snegl til sit Hus kan gro fast!
Jeg må tumle mig lidt på den brusende Strøm,
Med dens Magt vil jeg prøve en Dyst;
Nu er Tiden ej mere til Dvale og Drøm,
Der er vågnet en Vår i mit Bryst

3.

Bølgerne bruser, skummende hvide
Bryder de Havfladens mørkeblå Spejl;
Stolt mod det Fjerne Snekkerne skride
Hen over Dybet med bugnende Sejl.
Ja, jeg må med på den lystige Fart,
Ankret er kappet, og Skibet er klart,
Ud i verden på livets det oprørte hav!
Lad kun Malstrømmen åbne sin Grav!
Skal min Snekke end knuses i Brændingens Favn.
Det er bedre end muldne i Havn.
Ja lad Snekken kun slynges af Storm og af Sø
Snart mod Dybet og snart imod Sky.
Jeg vil kæmpe og elske og leve og dø,
Førend Våren og Ungdommen fly!